

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Grau de Llengües i Literatures Modernes

Treball de Fi de Grau

Curs 2017-2018

TÍTOL: L'estudiant de Txékhov

NOM DE L'ESTUDIANT: Raimon Roca Valero

NOM DEL TUTOR: Ricardo San Vicente

Barcelona, 19 de Juny de 2018

Declaració d'autoria

Amb aquest escrit declaro que sóc l'autor/autora original d'aquest treball i que no he emprat per a la seva elaboració cap altra font, incloses fonts d'Internet i altres mitjans electrònics, a part de les indicades. En el treball he assenyalat com a tals totes les citacions, literals o de contingut, que procedeixen d'altres obres. Tinc coneixement que d'altra manera, i segons el que s'indica a l'article 18, del capítol 5 de les Normes reguladores de l'avaluació i de la qualificació dels aprenentatges de la UB, l'avaluació comporta la qualificació de "Suspens".

Barcelona, a 19 de Juny de 2018

Signatura:

ÍNDEX

1. ABSTRACT	4
2. INTRODUCCIÓ.....	5
3. COMENTARI DE TEXT	5
4.1. <i>Sinopsi</i>	6
4.2. <i>Primera part: el descens</i>	7
4.3. <i>Segona part: l'ascens</i>	9
4.4. <i>La veritat</i>	11
4. CONCLUSIONS	15
5. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES	16
6. APÈNDIX.....	17

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 4 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

1. ABSTRACT

The present paper is aimed at providing a literary analysis of the short story *The Student* (*Студент*) by the Russian author Anton Chekhov. *The Student* will be analyzed from a structural perspective and, correspondingly, the main motive around which the tale is constructed will be discussed. The structural study of the story is divided into two differentiated parts: a descent and an ascent, both being physical and spiritual, that will be examined by considering the influence they have on the central character. Finally, interpretations are to be offered regarding the transcendental conclusions to which the hero, Ivan Velikopolsky, arrives throughout the tale. The literary analysis is accompanied by a Catalan translation of the story, which will be used as a reference when constructing the analysis.

Keywords: Student, Chekhov, truth, descent, ascent.

El present treball es constitueix amb el propòsit de proporcionar un anàlisi literari del relat breu *L'estudiant* (*Студент*) de l'autor rus Anton Txékhov.. *L'estudiant* s'analitzarà el relat des d'un punt de vista estructural i, tanmateix, es discutirà el motiu fonamental sobre el que es construeix l'obra. L'anàlisi estructural del relat es dividirà en dues parts diferenciades: un descens i un ascens, tant físic com espiritual, que s'analitzaran tenint en compte la influència que tenen en el protagonista. Finalment, s'ofereixen lectures a les transcendents conclusions a les que l'Ivan Velikopolski arriba al llarg del relat. El comentari de text que s'ofereix ve acompanyat d'una traducció al català, la qual s'utilitzarà com a referència base a l'hora de construir l'anàlisi.

Paraules clau: L'estudiant, Txekhov, veritat, descens, ascens.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 5 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

2. INTRODUCCIÓ

Anton Txékhov és considerat com un dels més grans escriptors de relats breus de la història de la literatura. Valorat com a prolífic narrador de relats, la seva obra contempla també el teatre, on destacà com a dramaturg d'enorme talent: seves són obres tan populars i innovadores com *La gavina*, *L'oncle Vània* o *Les tres germanes*. Anton Txékhov escrigué *L'estudiant* (*Студент*) l'any 1894, any en què l'obra va ser publicada per primera vegada a la revista russa *Русские ведомости*. El present treball es constitueix amb el propòsit de proporcionar un anàlisi literari del relat breu *L'estudiant* (*Студент*), obra en la qual es narra magistralment un efímer però significatiu moment de la vida d'Ivan Velikopolski. El comentari de text que s'ofereix ve acompanyat d'una traducció al català del mateix relat¹, la qual s'utilitzarà com a referència base a l'hora de construir l'anàlisi. S'analitzarà el relat des d'un punt de vista estructural i, tanmateix, es tractarà d'esclarir el motiu fonamental sobre el que es construeix l'obra, és a dir, quina és la veritat que hi ha sota les reflexions i conclusions a les que el seu protagonista, l'Ivan Velikopolski, arribarà durant i al final de la seva aventura.

3. COMENTARI DE TEXT

Des d'un punt de vista estructural, *L'estudiant* presenta una construcció clarament definida que potencia exponencialment la seva efectivitat. Tal com Michael Finke apunta encertadament a *The Hero's Descent to the Underworld in Chekhov*, el relat de Txékhov està explícitament estructurat en la forma d'un descens i un ascens, construcció clarament remissiva a la de l'*Infern* de Dante, el primer dels tres llibres que componen la *Divina Comèdia* (73). Donant per vàlida la reflexió de Finke, a continuació s'analitzaran el descens i el posterior ascens als que l'estudiant és sotmès en la seva aventura, la manera en què l'espai i l'entorn afecten al protagonista en el seu viatge espiritual i el resultat final d'aquest camí. Finalment, es proporcionaran varies lectures amb la intenció d'esclarir el motiu fonamental sobre el que s'edifica el text: les reflexions introspectives de l'estudiant, l'Ivan Velikopolski,.

¹ La traducció completa del relat pot trobar-se a l'apèndix del present treball (veure la secció 7. APÈNDIX).

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 6 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

4.1. *Sinopsi*

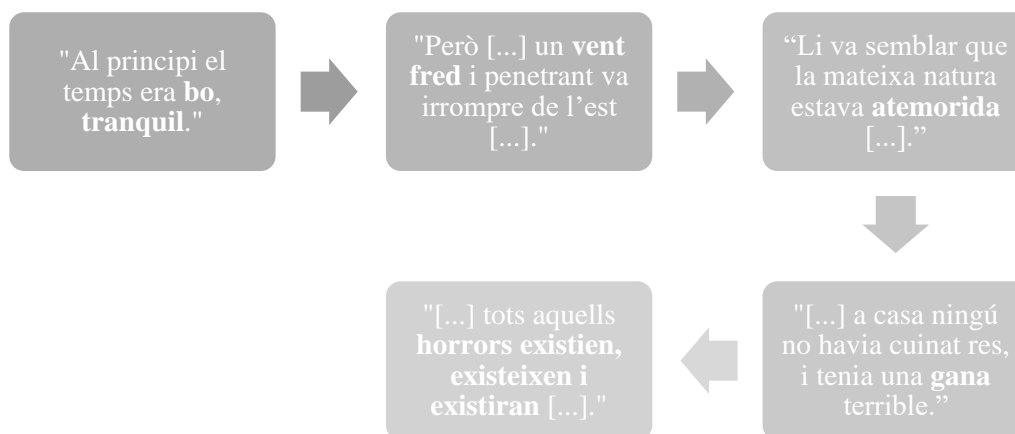
L'acció se situa en un bosc primaverenc ple de vida on els tords criden, les becades volen alegrement i els caçadors fan disparar els seus canons a l'aire. Emperò, l'arribada del vespre ve acompanyada per una densa foscor i un fred penetrant que s'ho empassen tot. L'Ivan Velikopolski, estudiant del seminari i fill d'un sagristà, torna a casa tot sol després d'un dia de cacera. L'Ivan segueix el seu camí pel bosc, té fred, gana, i reflexiona pensatiu tot establint vincles entre les similituds que hi ha entre el passat i el present: el dolor -pensa-, la pobresa, la fam i la foscor que l'envolten de ben segur devien ser els mateixos que regnaven a l'època de Rúrik, a la d'Ivan el Terrible i a la de Pere el Gran. Entre la densa foscor, l'estudiant avista una llum esperançadora: són les flames d'un foc que es remouen als horts de les viudes, no gaire lluny de la vila. L'Ivan Velikopolski s'atura al voltant de la foguera a refugiar-se del fred junt amb les viudes, la Vassilissa i la Luquèria, mare i filla respectivament. Després de saludar-se cordialment, l'estudiant evoca de nou el passat quan relata a les dues viudes un passatge de l'evangeli. L'estudiant relata com l'apòstol Pere -en una nit igualment terrible- va negar a Jesús desmentint tres vegades que el coneixia per tal d'evitar que també a ell el duguessin a interrogar als torturadors. La Vassilissa i la Luquèria escoltaran el relat de l'estudiant de cap a cap, concentrades i abstretes per complet. I la reacció de les dones quan el jove acaba la seva narració és immediata. La vella Vassilissa no podrà evitar desfer-se en un plor amarg i empàtic mentre intenta cobrir-se les llàgrimes que li recorren les galtes amb la màniga. La seva filla, la Luquèria, adoptarà una expressió tensa, com si patís d'un intens dolor. Quan l'estudiant ha acabat el seu relat i decideix reprendre de nou el seu camí de retorn a casa, reprendrà també la seva reflexió amb força renovada. L'estudiant, commogut per la reacció de les viudes, pensa que si el seu relat ha impactat tan profundament en les ànimes de les dues dones no és perquè ell sigui un hàbil narrador, ens al contrari: l'Ivan dedueix que la reacció de la Vassilissa al seu relat demostra la connexió existent entre tots els fets que uneixen la història de la humanitat. Això demostra -pensa ell- que la veritat i la bellesa que guiaven la vida dels homes quan en Pere patia per haver desmentit a Jesús, és la mateixa que guia la vida dels homes ara, així era i així ho serà. Aleshores l'embriaga una gran alegria, i quan s'enfila al puig i des de l'altura pot veure el seu poble natal, una estranya felicitat comença a apoderar-se del seu esperit i l'estudiant arriba a la conclusió de que la vida és deliciosa i plena d'un sentit elevat.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 7 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

4.2. Primera part: el descens

En aquest apartat del treball s'analitzaran quins són els fils conductors que guien a l'estudiant en el seu descens, com es materialitzen en el text i quines reaccions físiques i espirituals provoquen en el jove. El marc de l'acció que s'abraça compren des de l'inici del relat fins que l'estudiant arriba a la foguera de les dues viudes, la Vassilissa i la Luquèria, per començar a narrar com l'apòstol Pere pateix terriblement després de negar a Jesús per tercera vegada.

“Al principi el temps era bo, tranquil. Els tords cridaven i als pantans de la vora alguna cosa viva brunzia amb tristor, com si algú bufés per una ampolla buida.”. En un primer moment, tal i com apunta el narrador del relat, el marc que es presenta és el d'un bosc primaverenc, el temps es bo i l'espai per on l'estudiant fa camí és un entorn apetible i en pau. Tot seguit, emperò, el temps canvia sobtadament: “[...] un vent fred i penetrant va irrompre de l'est i tot va quedar en silenci. [...] l'ambient al bosc es va tornar desagradable, mut i hostil. Feia olor d'hivern”. L'olor que evoca l'hivern senyala l'inici palpable i material del descens de l'estudiant, i aquest fred penetrant es converteix en la primera força conductora que guia el seu camí descendent. Des del moment en què apareixen la foscor i el fred en escena, l'estudiant es veurà conduït inevitablement a un estat físic d'incomoditat i malestar: “Tenia els dits gelats i la cara escaldada pel vent”. Tatiana Spektor apunta que la primera part de *L'estudiant* estableix una atmosfera de desolació que provocarà en l'estudiant un sentiment de desesperança (478). En efecte, el malestar físic que l'entorn i l'espai han provocat en l'estudiant desencadenaran tot seguit la seva primera reacció espiritual en una mostra del seu descens anímic: “Li va semblar que aquest fred que havia aparegut inesperadament havia pertorbat l'harmonia i l'ordre, que la mateixa natura estava atemorida [...]”. Aquesta personificació que fa l'estudiant de la natura constitueix un paral·lelisme clar respecte al seu estat anímic, ja que aquesta atmosfera de desolació haurà infós també temor i desesperança sobre la seva persona, ens així ho extrapola a la natura. Un nou element determinant apareixerà aleshores, la gana: “Com que era Divendres Sant, a casa ningú no havia cuinat res, i tenia una gana terrible”. Després de recordar com la seva mare netejava el samovar al rebedor i el seu pare tossia jagut a sobre de l'estufa, una gana punxant enfonsa encara més a l'estudiant en el seu descens.

Es produeix aleshores una nova reflexió que té lloc mentre l'Ivan Velikopolski pateix pel dolor que li provoca la gana i mentre tot ell tremola "arronsat a causa del fred". L'estudiant evoca el passat, un passat desconegut i llunyà, però tan tenebrós i terrible com el present: "[...] l'estudiant va pensar que aquell mateix vent bufava a l'època de Rúrik, a la d'Ivan el Terrible i a la de Pere, i que als temps de tots ells hi havia aquella mateixa pobresa cruel, fam, [...]". Novament el paral·lelisme establert denota desesperança, puix que el passat obscur a què es fa referència -en comparació amb el present- prové expressament de les sensacions espirituals del protagonista. La conclusió final a què arriba l'Ivan en aquest moment podria valorar-se com el punt més fons del seu descens: "[...] tots aquells horrors existien, existeixen i existiran, i malgrat que passessin mil anys més, la vida no milloraria". No hi ha esperança i tampoc no hi ha futur perquè aquells horrors que l'estudiant pateix i pot observar al voltant mai no desapareixeran, són part de la vida dels homes. La cloenda és devastadora i sembla que l'estudiant ha tocat fons quan finalment s'apropa a la foguera on les dues viudes s'escalfen a la vora del foc.

En conclusió, l'acció amb què el relat s'inicia mostra un paratge de pau i tranquil·litat que ràpidament es veu pertorbat per la irrupció de la foscor i un vent penetrant. El protagonista inicia així el seu descens i l'entorn i l'espai influencien negativament en el seu ànim. El descens de l'estudiant s'accentua encara més quan la gana se suma a la impenetrable foscor que l'envolta i al fred que el fa tremolar. El punt més obscur del descens es dona quan, enfront l'adversitat, l'estudiant reflexiona i conclou que tots els horrors que l'envolten són horrors que ja existien a èpoques passades, horrors que existeixen en l'actualitat i horrors que sempre existiran. La veritat és fosca i desesperant.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 9 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

4.3. Segona part: l'ascens

En un mode similar a l'apartat anterior, aquest apartat del treball tractarà sobre l'ascensió espiritual que viu l'estudiant durant la segona part del relat. S'analitzaran els convulsius que serviran de motors del canvi, així com els efectes que aquests provocaran en els raonaments de l'estudiant. El marc de l'acció que s'abraça compren d'ençà que l'estudiant inicia el seu relat fins que aquest escala el puig i mira a l'oest, des d'on veu el seu poble natal i on elucubrarà la seva reflexió final.

“En una nit freda com aquesta l'apòstol Pere també s'escalfava a la foguera [...]”. Amb aquestes paraules, l'Ivan Velikopolski comença a explicar el mite de Pere i Jesús a les dues viudes mentre apropa les mans al foc. Aquesta estona de pau suposa una treva a les dures condicions atmosfèriques que havien acompanyat a l'estudiant en el seu camí fins a arribar a l'hort de les viudes. Mentre recupera les forces, l'Ivan narra la història de Pere i les dues dones l'escolten embadalides. Amb tot, el motor que impulsarà l'estudiant des del fons de l'abisme espiritual en què es trobava a la seva transformació i a una conclusió final carregada d'optimisme és la reacció que les dues dones tenen al seu relat:

“[...] de sobte la Vassilissa va engegar a plorar, llàgrimes grans i abundants li corrien per les galtes i amb la màniga es va protegir la cara del foc, com si sentís vergonya de les seves llàgrimes. La Luquèria, en canvi, amb la mirada encara fixe en l'estudiant, va enrojolar-se i la seva expressió es va tornar tensa i pesada, com la d'algú que suporta un dolor punxant.”

Un cop finalitza el seu relat, l'estudiant s'acomiada de les dues dones i emprèn novament el camí de tornada a casa. “Novament va tornar la foscor i les mans van començar a gelar-se-li“. L'Ivan s'endinsa altre cop en l'ambient opressiu de la foscor i el fred, però la seva perspectiva sobre la raó de la existència ja no és la mateixa. Les reaccions de la Vassilissa i la Luquèria l'han afectat profundament i, de la mateixa manera que el fred, la foscor i la gana desemboquen en la introspecció i l'anàlisi a la primera part del relat, l'Ivan s'abstrau en una nova reflexió a través d'aquest sentiment que aleshores el commou: “[...] va pensar que si la Vassilissa havia plorat i la seva filla s'havia afligit, era evident que el que acabava de dir sobre el que havia passat feia nou-cents anys es relacionava amb el present [...]”. Aquest fil de pensament en què l'estudiant se sumeix el durà a una conclusió subseqüent: el passat i el present estan units per una cadena

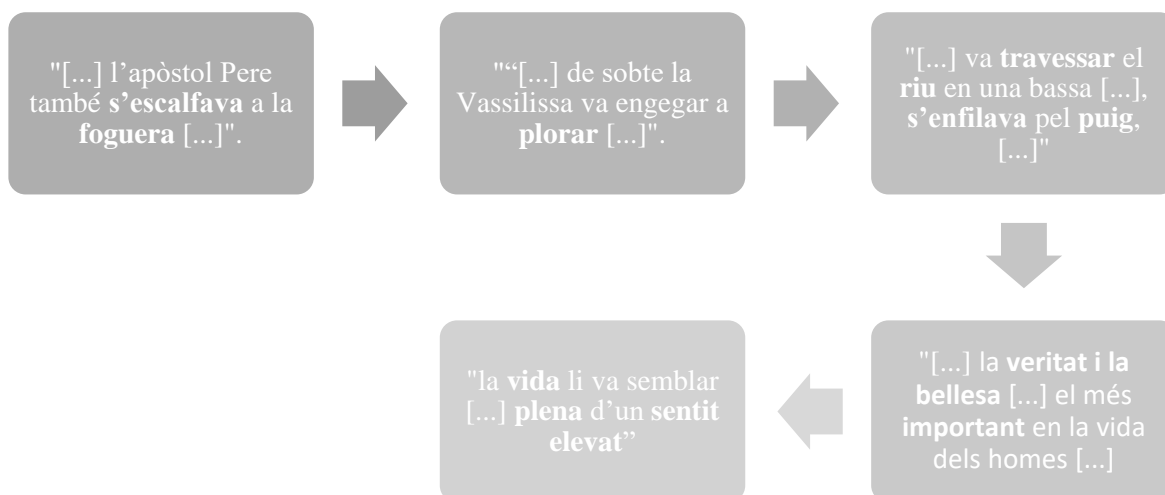
Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 10 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

d'esdeveniments que flueixen els uns dels altres. I ell pensa que, d'alguna manera, ha estat capaç de veure i palpar els dos extrems d'aquesta cadena, i se sent algú privilegiat, algú a qui se li revela una gran veritat. Aleshores l'alegria s'apodera de la seva ànima, i l'ascens espiritual de l'estudiant es materialitza en l'últim paràgraf del relat. En aquest darrer paràgraf, "Txékhov utilitza també metàfores topogràfiques d'ascensió i les vincula a l'estat d'ànim de Velikopolski, el qual evoluciona de la desesperança a l'alegria" (Spektor 2001: 479). Així doncs, els elements físics i de l'espai juguen un paper fonamental en la narració de la seva ascensió final:

"I quan va travessar el riu en una bassa i després, mentre s'enfilava pel puig, va mirar a l'oest, al seu poble natal, on el fred i roig capvespre projectava una fina llum [...]".

Tant el riu que l'Ivan travessa en una bassa com el puig que enfila abans de mirar a l'oest han estat també interpretats de forma individual com a elements de poderosa càrrega simbòlica. L'Ivan travessant el riu ha estat entès com una divisió entre dos mons (Rayfield 1975: 154). El riu podria, en efecte, suposar una línia divisòria entre aquell món fosc i tenebrós que el protagonista deixa enrere en la seva ascensió, i implicaria un ús més de l'espai i l'entorn per reforçar la transformació espiritual que pateix l'estudiant. Per altra banda, l'ascens al puig es pot entendre també com una metàfora de l'ascensió des d'un punt de vista purament topogràfic, doncs la pujada física que fa l'Ivan tot seguint el seu camí de retorn és paral·lela a la seva ascensió espiritual. Fins i tot podria comparar-se l'ascens al puig de l'estudiant amb l'ascensió del mateix Jesús a la muntanya de les Oliveres (Jackson 1993: 13). Per tant, els canvis psicològics que pateix el protagonista en els darrers passatges es fan evidents des d'un punt de vista també físic, puix que tant l'entorn com les condicions atmosfèriques evolucionen tot acompanyant les sensacions espirituals del protagonista. I quan l'Ivan ha completat la seva ascensió, tan física com espiritual, arriba a una conclusió final que serveix de cloenda:

" [...] la veritat i la bellesa que havien guiat la vida dels homes allà, a l'hort i al pati del summe sacerdot, [...] sempre han constituït el més important en la vida dels homes [...] i la vida li va semblar deliciosa, meravellosa i plena d'un sentit elevat".

En conclusió, l'estudiant inicia la seva narració junt a la foguera establint un nou paral·lelisme entre la seva situació actual i el mite de Pere i de Jesús. La emotiva reacció de les dues dones inspirarà en l'estudiant tot un seguit de noves reflexions i servirà com a motor de la transformació. L'espai juga un paper fonamental en el seu ascens, on hi destaquen especialment el riu que el travessa amb la bassa i el puig que enfila abans d'observar el seu poble natal. La conclusió final de l'estudiant és que la veritat i la bellesa sempre han guiat la vida dels homes al llarg del temps i, per tant, la vida té un sentit únic, deliciós i elevat.

4.4. *La veritat*

Una vegada emmarcada l'estructura dual de descens/ascens sobre la que es construeix *L'estudiant*, es fa necessari intentar comprendre els motius filosòfics que amaga l'obra. Durant el seu camí, l'Ivan Velokopolski reflexiona profundament sobre la veritat que hi ha darrera de l'existència. El sentit de la vida i la veritat són els motius principals que acompanyen les introspeccions de l'estudiant. A continuació s'oferiran arguments que pretendran esclarir quina podria ser la realitat que amaguen aquestes reflexions que acompanyen a l'estudiant al llarg del relat.

Tenint en compte la dinàmica de descens/ascens sobre la que s'estructura l'obra, caldria preguntar-se si no són l'entorn, les condicions atmosfèriques i l'estat físic/anímic del protagonista (la foscor, el fred, la fam, l'escalfor de la foguera...) l'únic a tenir en compte en relació a les elucubracions de l'estudiant. Si es pren per vàlid que, en efecte, són aquestes condicions externes les que influeixen en els seus raonaments de manera determinant, es podria argumentar que la

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 12 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

transformació final que pateix l'Ivan no és una reacció promoguda per l'impacte que les llàgrimes de la Vassilissa li provoquen. Hom podria pensar que el fet que l'estudiant comenci el seu camí de retorn a casa sota l'abraçada d'un gèlid temporal desperta en el jove sentiments de desesperança i pessimisme i que, per tant, evoca en aquell moment en la seva ment la imatge d'èpoques passades desoladores i terribles com la de Rúrik o la d'Ivan el Terrible. La seva primera conclusió reflexiva és que els horrors que perduren en la història són inexorables. I si se segueix aquest fil d'argumentació fins a la cloenda, es podria explicar l'ascensió que l'Ivan pateix al final del relat com el resultat que el confort de la foguera i la sensació de sentir-se proper a la seva llar han provocat en el seu estat d'ànim, i d'aquí que, després d'haver recuperat forces i escalfar-se junt amb la Vassilissa i la Luquèria, la seva visió de la vida sigui força més optimista quan enfila el puig i veu finalment el seu poble natal. Quan l'estudiant es troba en la situació més desesperançadora del seu viatge, abans d'arribar a la foguera dels horts, ell conclou que els horrors que l'envolten són inexorables, són part de la vida dels homes, sempre han existit i sempre existiran. I per tant, dolgut per la desesperança, l'estudiant ja " [...] no volia tornar a casa". Per altra banda, quan l'estudiant enfila el puig i veu el seu poble natal, entén que la veritat i la bellesa són els fils conductors de la vida dels homes, i no pas l'horror, la fam o la desolació. D'aquesta manera, si s'entén que l'espai i l'entorn són els elements centrals del relat, les dues conclusions a les quals arriba l'estudiant han de ser enteses com purament circumstancials o relatives. No es podria afirmar, doncs, que cap dels passatges introspectius més resolutius amaguin una veritat absoluta que l'autor pretengui transmetre amb el relat, sinó que serien fruit de l'estat anímic que l'entorn i l'espai proporcionen al protagonista. No obstant això, aquesta lectura del relat podria pecar de superficial al descartar del tot la interpretació que l'estudiant fa de la reacció de la Vassilissa.

Es podria interpretar, així, que l'ascensió de l'estudiant durant la segona part del relat no és provocada únicament per l'entorn i per l'espai, que no és fruit de les circumstàncies com sí que ho és el descens. Efectivament, l'Ivan s'hauria commogut al comprovar que la vella viuda havia comprès el patiment de l'apòstol Pere i el compartia, i que per això la veritat i la bellesa eren el veritable fil conductor a la vida dels homes. Si s'accepta com a vàlida la interpretació que l'Ivan ofereix dels plors de la Vassilissa -és a dir, que eren fruit de la empatia-, es podria establir aquest vincle entre el passat i el present. A més a més, aquesta segona lectura no descartaria la realitat d'un món terrible i tenebrós com el que evoca l'estudiant de camí als horts de les viudes, però sí que el supeditaria a una veritat superior. Tot i això, el passatge final sembla ocultar un

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 13 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

desdoblament que dificulta establir la darrera introspecció de l'estudiant com la veritat que el relat amaga. Cal destacar, a favor d'aquest aparent desdoblament, les “[...] delicades frases que conclouen el relat: que l'estudiant només tenia 22 anys i que la vida li va semblar – a ell, però no necessàriament al narrador- deliciosa” (McSweeney, 2004: 49). Si tenim en compte aquestes dues frases remarcades per McSweeney, podria semblar que el narrador tampoc decanta la balança cap a la llum com si ho fa l'estudiant al final del relat. I també així ho entén Shsherbenok, qui argumenta que “[...] la distància que separa al suposat autor amb el lector es subratlla amb el comentari referent a l'edat de l'heroi que precedeix immediatament a la reflexió de l'Ivan sobre el sentit de la vida[...]” (Shsherbenok 2010: 301). D'aquesta manera, el narrador/autor semblaria separar-se del protagonista en les seves conclusions, hi hauria un desdoblament evident que allunyaria les conclusions del lector, en una lectura més atenta, de la conclusió final a la que arriba l'estudiant. I si el fruit de les reflexions de l'estudiant no són compartides pel propi autor/narrador, aquesta veritat seria relativa i no podria extrapolar-se mai a una veritat absoluta extratextual.

Les conclusions més optimistes de l'estudiant es veuen afectades per ambdós anàlisis: tant si s'entén que les reflexions de l'estudiant son fruit de les circumstàncies, com si s'entén que aquestes conclusions són provocades per la reacció emotiva de les dues viudes. Indubtablement, *L'estudiant* es constitueix com un relat reflexiu que indaga sobre la veritat de l'existència o, més concretament, com un relat que construeix el seu sentit sobre la reflexió constant. La reflexió guia a l'Ivan al llarg del seu camí i l'acompanya independentment de les condicions atmosfèriques i de les interaccions del jove amb les dues viudes: ens al contrari, aquest context serveix de detonant per a noves y més profundes reflexions, per molt que siguin contradictòries o puguin quedar desmentides. D'aquesta manera, es podria argumentar que el relat no pretén en cap moment donar una resposta a la pregunta “Quin és el sentit de la vida?”, i el lector que s'endinsi en *L'estudiant* amb aquest propòsit no hi trobarà una resposta contundent si es tenen en compte els arguments exposats a les pàgines anteriors. Tal y com afirma Scherbenok, “[...] Txékhov no permet que decidim si les reflexions de l'Ivan sobre el sentit de la vida y la historia són vertaderes des de la perspectiva de l'autor.[...] Podria ser, no obstant, que estiguéssim fent les preguntes equivocades al text de Txékhov?” (303). Txékhov sembla assenyalar que el seu relat no pretén donar resposta a aquesta pregunta, però sí que hi imprimeix una realitat clara: la capacitat innata en l'home de reflexionar sobre el sentit de la vida, la capacitat d'acariar aquest sentit y de ser gairebé capaç de palpar-lo a través de la reflexió més pura. Només a través de la reflexió hom pot apropiarse a

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 14 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

qüestions transcendents com la veritat de l'existència. En tan poques pàgines, Txékhov demostra que la reflexió és necessària, i ens demostra també que és l'única eina de que l'home disposa si pretén enfrontar-se a qüestions filosòfiques elevades. Preguntes sense resposta, però necessàries. Qüestions que com la crueltat, la foscor, i la pobresa; però també com la veritat, la llum i la bellesa, són comuns a la vida dels homes i sempre han existit, existeixen, i sempre existiran.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 15 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

4. CONCLUSIONS

El present treball s'ha constituït amb el propòsit de facilitar un anàlisi literari del relat breu *L'estudiant (Студент)*. S'ha traduït el text original al català i s'ha fet servir la traducció com a base referencial. Tanmateix, s'ha analitzat el relat des d'un punt de vista estructural, s'han analitzat tant el descens i el posterior ascens als que l'estudiant és sotmès en la seva aventura, la manera en què l'espai i l'entorn afecten al protagonista en el seu viatge espiritual i el resultat final d'aquest camí. En quant al descens, el punt més obscur es dona quan l'estudiant conclou que tots els horrors que l'envolten són horrors que ja existien a èpoques passades, horrors que existeixen en l'actualitat i horrors que sempre existiran. En quant a l'ascens, la conclusió final de l'estudiant és que la veritat i la bellesa sempre han guiat la vida dels homes al llarg del temps i, per tant, la vida té un sentit únic, deliciós i elevat. A més a més, s'han ofert lectures possibles a les veritats que amaguen les conclusions i reflexions a les que arriba l'Ivan Velikopolski en la seva aventura. Per una banda, la primera lectura conclou que no es podria afirmar que cap dels passatges introspectius més resolutius de l'estudiant amaguin una veritat absoluta que l'autor pretengui transmetre amb el relat, sinó que serien fruit de l'estat anímic que l'entorn i l'espai provoquen al protagonista. Per altra banda, la segona lectura sembla indicar que el narrador/autor se separa del protagonista en les seves conclusions, fet que allunyaria també les conclusions més optimistes de l'Ivan sobre la veritat. Finalment i un cop descartades les lectures anteriors, s'ofereix la possibilitat que l'autor no pretengui donar resposta a la pregunta "Quin és el sentit de la vida?" a través de l'Ivan Velikopolski, sinó que, a través de *L'estudiant*, Txékhov demostrï la necessitat i la importància de la reflexió en la vida dels homes, independentment de la veracitat que hi pugui haver o no en les reflexions del protagonista.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 16 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

5. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

Chéjov, Antón: “Los Mejores Cuentos: selección de Ricardo San Vicente”. Alianza Editorial, S.A., Madrid, 2015.

Finke, Michael: “The Hero’s Descent to the Underworld in Chekhov.” *The Russian Review*, Vol.53, No.1 1994, pp.67-80.

Jackson, Robert: "Chekhov's 'The Student'." *Reading Chekhov's Text*. Ed. Robert L. Jackson. Evanston, IL: Northwestern UP, 1993. 127-3

MckSweeney, K.: “Chekhov’s Stories: Effects or Subtexts?”. *Modern Language Studies*. Vol. 34, No. 1/2. 2004, pp. 42-51.

Rayfield, Donald. Chekhov: *The Evolution of His Art*. London: Paul Elek, 1975.

Shsherbenok, Andrey: “Killing Realism: Insight and Meaning in Anton Chekhov”. *The Slavic and East European Journal*, Vol. 54, No. 2, 2010, pp.297-316.

Spektor, Tatiana: “The Orthodox Christian Subtext of Trifonov’s Allusions to Chekhov’s «The Student» in Another Life”. *The Slavic and East European Journal*, Vol.45, No. 3. 2001, pp. 473-489.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 17 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

6. APÈNDIX

L'estudiant

Al principi el temps era bo, tranquil. Els tords cridaven i als pantans de la vora alguna cosa viva brunzia amb tristor, com si algú bufés per una ampolla buida. Una becada sostenia el seu vol, i el tret veloç que la perseguia va ressonar a l'aire primaveral amb alegria. Però quan al bosc va fosquejar, un vent fred i penetrant va irrompre de l'est i tot va quedar en silenci. Els bassals d'aigua van quedar coberts d'agulles gelades, i l'ambient al bosc es va tornar desagradable, mut i hostil. Feia olor d'hivern.

L'Ivan Velikopolski, estudiant del seminari i fill d'un capellà, tornava a casa després de la cacera tot seguint el camí dels prats costencs. Tenia els dits gelats i la cara escaldada pel vent. Li va semblar que aquest fred que havia aparegut inesperadament havia pertorbat l'harmonia i l'ordre, que la mateixa natura estava atemorida i que per això la foscor vespertina havia arribat abans d'hora. Al voltant tot era desèrtic i l'ambient era especialment tenebrós. Només als horts de les viudes, a la vora del riu, brillava una foguera: al voltant i més enllà, fins on a unes quatre verstes hi havia una vila, tot se submergia completament en l'obscuritat freda del vespre. L'estudiant va recordar que quan havia marxat de casa, la seva mare, asseguda al terra del rebedor netejava el samovar, descalça, mentre que el seu pare, jagut a sobre de l'estufa, tossia. Com que era Divendres Sant, a casa ningú no havia cuinat res, i tenia una gana terrible. Aleshores, arronsat a causa del fred, l'estudiant va pensar que aquell mateix vent bufava a l'època de Rúrik, a la d'Ivan el Terrible i a la de Pere, i que als temps de tots ells hi havia aquella mateixa pobresa cruel, fam, els mateixos sostres de palla foradats, ignorància, depressió, la mateixa desolació que s'estenia al voltant, la mateixa foscor, el mateix sentiment d'opressió: tots aquells horrors existien, existeixen i existiran, i malgrat que passessin mil anys més, la vida no milloraria. I no volia tornar a casa.

Els horts s'anomenaven «de les viudes» perquè els cuidaven dues viudes, mare i filla. La foguera cremava amb força, cruixia i il·luminava a la vora i ben lluny la terra llaurada. La viuda Vassilissa, alta, grassa i vella, coberta amb un abric d'home, estava drete al costat de la foguera i mirava pensativa a les flames: la seva filla Luquèria, petita i marcada per la verola, amb cara de ruca, estava asseguda a terra i netejava una olla i unes culleres. Aparentment tot just acabaven de sopar. Se sentien veus d'homes; eren els jornalers de la vila, que feien beure els cavalls al riu.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 18 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

- Vet aquí que l'hivern ha vingut de nou. – digué l'estudiant mentre s'apropava al foc.- Bona nit!

La Vassilissa es va sobresaltar, però tot d'una el va reconèixer i li va somriure afablement.

- No t'havia reconegut, Déu vos guard. – digué ella.- Seràs afortunat.

Van parlar una estona. La Vassilissa, una dona amb experiència que havia fet de serventa pels senyors, primer com a institutriu i després com a mainadera, parlava amb delicadesa i de la seva cara no marxava mai un somriure suau i pompós. En canvi, la seva filla Luquèria, una dona de poble apallissada pel marit, mirava a l'estudiant amb els ulls entornats i callava, i la seva expressió era estranya, com la d'un sordmut.

- En una nit freda com aquesta l'apòstol Pere també s'escalfava a la foguera – digué l'estudiant mentre apropava les mans al foc. – Aleshores també feia fred, saps? Oh, quina nit tan terrible devia de ser aquella, àvia! Una nit llarga i avorrida en extrem!

Ell va mirar a la foscor que el rodejava, va sacsejar el cap impulsivament i va preguntar:

- Suposo que hauràs anat a la lectura dels Dotze Evangelis, no?
- Sí. - contestà la Vassilissa.
- Si ho recordes, a l'últim sopar, en Pere li va dir a Jesús: “Amb tu, estic disposat a anar a la presó i a la mort”. I Déu li va respondre així: “A tu et dic, Pere, que abans que avui canti el gall, tu hauràs negat tres vegades que em coneixes”. Després del sopar, Jesús va patir mortalment a l'hort i allà va resar, però al pobre Pere se li afeblí l'ànima, flaquejà, les seves parpelles li pesaven i no va poder vèncer la son. Dormí. Després, tu ja ho has sentit, aquella mateixa nit, Judes besà a Jesús i el traí entregant-lo als torturadors. El van dur lligat al summe sacerdot, apallissant-lo, mentre que en Pere, exhaurit, angoixat i ansiós, entens, sense haver dormit com cal, sentint que quelcom terrible estava a punt de passar a la terra, els seguia... Ell estimava apassionadament a Jesús, amb bogeria, i ara observava de lluny com el colpejaven...

La Luquèria va deixar les culleres i va clavar la seva mirada en l'estudiant.

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 19 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

- Aleshores arribaren allà on era el summe sacerdot - continuà ell-. Van començar a interrogar a Jesús. Mentrestant, els treballadors encengueren una foguera al pati perquè feia fred i així s'escalfaren. En Pere també s'escalfava a la vora de la foguera amb ells, com faig jo ara mateix. Una dona el va veure i digué: "Aquest també era amb Jesús", tot volent dir que també a ell calia que el duguessin a interrogar. I tots els treballadors que es trobaven a la fora del foc el devien mirar amb una mirada severa i sospitosa perquè ell, avergonyit, digué: "Jo no el conec". Al cap d'una estona, algú altre el va reconèixer com un dels deixebles de Jesús i digué: "Tu ets un d'ells". Però en Pere, de nou, ho negà. I per tercer cop, algú altre es dirigí a en Pere: "No és a tu a qui he vist avui amb ell a l'hort?" Per tercer cop, ell ho negà. I després d'aquella tercera vegada, tot d'una cantà un gall i, en Pere, mirant des de lluny a Jesús, va recordar les paraules que aquest li havia dit durant el sopar... Va recordar, va tornar en sí, va marxar del pati i es va posar a plorar amb molta amargor. Els Evangelis diuen: "Ell va marxar i va plorar amargament". M'ho imagino: un jardí silenciós, sumit en la foscor més absoluta, i com en el silenci se sent un plor mut i gairebé imperceptible...

L'estudiant va fer un sospir i es va quedar pensatiu. Encara somrient, de sobte la Vassilissa va engegar a plorar, llàgrimes grans i abundants li corrien per les galtes i amb la màniga es va protegir la cara del foc, com si sentís vergonya de les seves llàgrimes. La Luquèria, en canvi, amb la mirada encara fixe en l'estudiant, va enrojolar-se i la seva expressió es va tornar tensa i pesada, com la d'algú que suporta un dolor punxant.

Els jornalers tornaven del riu, un d'ells muntava a cavall i ja era a la vora, la llum de la foguera es reflectia tremolosa en la seva figura. L'estudiant va desitjar la bona nit a les viudes i va continuar el seu camí. Novament va tornar la foscor i les mans van començar a gelar-se-li. Bufava un vent terrible, de fet semblava que l'hivern havia tornat i que no era possible que per la Pasqua només faltessin dos dies.

Aleshores l'estudiant va pensar en la Vassilissa: si ella havia plorat, significava que tot el que havia passat aquella nit terrible amb en Pere tenia alguna cosa a veure amb ella...

Va mirar al voltant. El foc solitari encara vacil·lava en la foscor i ja no es podia veure ningú al costat de les flames. De nou l'estudiant va pensar que si la Vassilissa havia plorat i la seva filla

Raimon Roca Valero	Treball de Fi de Grau	Pàgina 20 de 20
NIUB 14727484	L'estudiant de Txékhov	

s'havia afligit, era evident que el que acabava de dir sobre el que havia passat feia nou-cents anys es relacionava amb el present, amb les dues dones, amb la desolada vila, amb ell mateix i amb tota la gent. Si la vella havia plorat no era perquè ell hagués explicat la història d'una forma commovedora, sinó perquè en Pere era una persona propera a ella i perquè tota ella estava interessada en el que succeïa a l'ànima d'en Pere.

I tot d'una l'alegria es va apoderar de la seva ànima, fins i tot es va aturar un minut a recuperar l'alè. El passat -pensava- està unit al present per una cadena ininterrompuda d'esdeveniments que flueixen els uns dels altres. Li semblava que tot just acabava de veure els dos extrems d'aquesta cadena: i que quan n'havia tocat un, l'altre havia tremolat.

I quan va travessar el riu en una bassa i després, mentre s'enfilava pel puig, va mirar a l'oest, al seu poble natal, on el fred i roig capvespre projectava una fina llum, i va pensar que la veritat i la bellesa que havien guiat la vida dels homes allà, a l'hort i al pati del summe sacerdot, havien seguit el seu camí ininterrompudament fins als nostres dies i que, segons sembla, sempre han constituït el més important en la vida dels homes i de la terra en general. I la sensació de joventut, de salut, de força -només tenia 22 anys- i la inexpressablement dolça expectativa d'una felicitat, una misteriosa i desconeguda felicitat, el dominaven poc a poc, i la vida li va semblar deliciosa, meravellosa i plena d'un sentit elevat.